

i langt ringere Grad end andre uægte Børn lide under Følgerne af at være fødte udenfor Ægteskab.

Og hvad nu Moderen angik, da var det ofte et Livsspørgsmaal for hende at kunne skjule sit Fejltrin. Der fandtes iblandt disse Mødre Kvinder, som ved yderst vanskelige Forhold, en Mands Hensynsløshed og egen Uerfarenhed med meget ringe Skyld var bragt i den ulykkelige Tilstand. Mangen en retsindig Kvinde vilde, om hun kjendte disse Mødre, udbryde: Kunde hun falde, da kunde jeg ogsaa være falden, da kunde min Datter ogsaa falde. Undertiden blev en saadan Kvinde senere en fortræffelig Hustru og Moder, hendes Mand kjendte hendes Fortid, men havde denne været bekjendt for Offentligheden, vilde han ikke have ægtet hende.

Paa den ene Side staar Barnets og Moderens Interesser, paa den anden Side en — Doktrin. Vilde man for en Doktrins Skyld gjøre disse Kvinder ulykkelige?

[Hertil bemærkede Red: Paa den anden Side staar de Kvinders Interesse, som ikke formaa at tilkjøbe sig Frihed for Skammen. Afskaffede man Privilegiet, vilde man bane Vejen for en offentlig Mening, der dømte mindre skaanselløst, end det nu sker, og tog tilbørligt Hensyn til de formildende Omstændigheder. Professorens Svar lød omtrent saaledes:]

Selv om man afskaffer Adgangen til at føde hemmelig paa Fødselsstiftelsen, vil man ikke derved bevirke nogen Ændring af den offentlige Mening. Der vil gaa Aartier, ja Aarhundreder hen, før dette opnaas, og imidlertid ville Fordommene med knusende Vægt hvile ikke blot paa Mødrene, men ogsaa paa Børnene. De Kvinder, om hvilke det her gjælder, ville alligevel skjule deres Fejltrin og overlade deres Barn til andre. Forholdene ville tvinge dem dertil. Det vil være en saadan Kvinde aldeles umuligt selv at opdrage Barnet. Hun vil da betale en Sum Penge for at faa det anbragt hos en Plejemoder, og da hun ikke er istand til at kjende eller kontrollere de Forhold, hvorunder Barnet kommer til at leve, vil det let falde i Hænderne paa en „Englemagerske.“

De 500 Kroner, Fødselsstiftelsen nu forlanger for at overtage et saadant Barns Opfostring, ere en Sum, som selv uformuende Folk gjøre Udvei for, naar Kvinden hører til de Klasser, i hvilke det er en social Nødvendighed for hende at skjule sit Fald. Det maa jo nemlig ikke overses, at den Dom, der